

Nový Jeruzalém č. 6/2020

Zpravodaj pro 246. prosebnou mariánskou pout', která se bude konat (dá-li Pán Bůh) **ve Žďáře nad Sázavou v kostele sv. Prokopa - v úterý 16. června 2020 v 18 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Novém Veselí.

Na mši svaté nás bylo 92 (k tomuto datu bylo povoleno 100 účastníků bohoslužeb, vyjma těch, kteří soužili). Zpovídali tři zpovědníci – Pán Bůh zaplat' za jejich služby.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva Mons. Jindřicha Bartoše na NJ v Novém Veselí:

Nedávno se v Brně na Vídeňské ulici nově objevilo sousoší, které má název **Loučení Krista s Pannou Marií**. Je starobylé, asi přenesené odjinud. Tematicky se váže na lidovou zbožnost, která při rozjímání o Kristově utrpení vždy **viděla v pozadí doprovázející Ježíšovu Matku**, na které se naplňuje Simeonovo prorockví o proniknutí mečem bolesti. Předpokládá tedy, že před odchodem do Jeruzaléma o Květné neděli Ježíš své Matce všechno vypověděl a na čas se s ní rozloučil. To je tradiční svátek **Bolestné Matky v pátek před Svatým týdnem**. Touto událostí také začínaly staré křížové cesty v přírodě, než se ustanovila nám známá pobožnost se 14 zastaveními a postupně se včlenila do kostelů. Ty staré jich mívaly různě 7 až 31 zastavení. Tak začíná ta **nejstarší křížová cesta** v naší zemi, která byla zbudovaná na Svatý Kopeček u Mikulova před r. 1630, podobně také dlouhá křížová cesta v **Římově u Č. Krumlova**, která má zastavení 25. Sochy s tímto zpodoběním loučení najdeme také ještě dnes v každé **druhé obci na rakouské hranici z jedné i druhé strany**. Domnívám se, že to mělo stále připomínat, že **Boží Matka o našich bolestech ví a provází nás jimi**. Tak bychom to měli vnímat i v dnešní situaci, kterou prožíváme. **Ona ví, že Bůh všemu dává nějaký smysl a věci těžké umí obracet v dobré**. Jen jde o to hledat je tam a chtít je tam vůbec vidět. Skutky apoštolů čtené při liturgii v těchto dnech mluví o tzv. 1. apoštolské cestě sv. Pavla s Barnabášem po Malé Asii. Když se vrátili do Antiochie, ze které před časem vyšli, **vyprávěli shromážděné církevní obci s velkou radostí, kolik lidí přijalo víru** a nejen ze židovského prostředí. Ale poslouchali jste ten úryvek dnes pozorně? **Nejprve Pavla a Barnabáše chtěli uctít jako bohy sestoupené na zem a zanedlouho se nechali přesvědčit od některých židů a Pavla kamenovali**. A to tak, že ho potom jako zdánlivě mrtvého odvěkli za město na smetiště: Musel tedy těch ran od kamenů mít hodně. Ale je to tam řečeno jen tak jako mimochodem, že se to skoro přeslechne, ale nakonec **zůstane hlavně dojem, že to byl úspěch**. Co bychom po takové zkušenosti prvně vyprávěli blízkým? Asi bychom říkali, co jsme zkusili. Záleží na tom, čím člověk žije, o co mu hlavně jde, co hledá. **Když myslí jen na dovolenou, tak bude plakat, že se letos ani na Kanáry nedostane**. Několik **zkušeností z těchto dní: Dábel prý přišel k Bohu jako za časů Joba a chlubil se: Všiml sis, co jsem dokázal? Všechny kostely byly zavřené. Bůh na to: A všiml sis také, z kolika domů se stal kostel? Jeden dospívající ministrant si o Zeleném čtvrtku říkal: To tedy budou Velikonoce! Zalezl si večer otráveně do svého nepořádku a jen tak z dlouhé chvíle vleže si pustil z mobilu přenos mše sv. od sv. Jakuba z Brna. A za chvíli zpozorněl. Pak vyprávěl: Jako ministrant jsem vždycky dával pozor, aby všechno proběhlo, jak má, ale tentokrát to bylo jiné. Snad jsem poprvé prožil ten obsah v plné hloubce. Na tyto Velikonoce nikdy nezapomenu a všechny ty příští už budou pro mě jiné, než bývaly. Jedna žena říkala: Chodíme samozřejmě v neděli do kostela, ale doma už jsme se společně dlouho nemodlili. Co odrostly děti, tak už si to každý konal sám, skoro jsme se i styděli se jeden před druhým takto projevít. Teď když jsme nešli na obvyklou mši, pustila jsem přenos z televize. Přisedla jsem si k manželovi a nikdo jsme neřekli ani slovo. Když se mělo číst evangelium, manžel začal z těch fotelů ztěžka vstávat. Beze slova jsem mu pomohla. A když to skončilo, ještě jsme tam tak chvíli mlčky seděli, nikdo nic neřekl, ale oběma nám bylo jasné. Když jsme se za chvíli přesunuli ke stolu, oba jsme udělali**

*kříž, jak to bývalo kdysi. Něco se u nás změnilo. Jsou samozřejmě i jiné zkušenosti. Jako třeba – teď, když zas začneme chodit do kostela, bude to mít jednu nevýhodu - při kázání nebudu moci vypnout zvuk. Nebo - musíme přiznat, že jsme trochu přibráli a také trochu z pohodlněli. Nějak se nám víc nechce. Už se těm mladým tak nedíváme. Přece jen to byly 2 měsíce a začínáme vnímat ten rozdíl mezi světem virtuálním a skutečným. Když se nedávalo pozdravení pokoje, tak to nevadilo, doma by to stejně vyznělo trochu legračně, ale teď v kostele ty sousedy víc vnímám, už se na ně těším. Jak ty děti, co říkají, že sice byly spolu na „fejsbuku“ každý den, ale když se teď zas potkaly ve škole tak nebyly k utišení a ty party k roztrhnutí od sebe. Když jste mnozí o Velikonocích nemohli přijít ke svátostem, věříme, že opravdová touha po spojení s Kristem nám také něco přináší, že i zpytování svědomí s lítostí a předsevzetím zprostředkovává Boží milosrdenství a že to platí, čím víc se do toho člověk myšlenkově ponoří. To nás také mělo zase naučit, že se nelze spoléhat na to, že svátost působí jen sama sebou, ale ta myšlenková příprava může její působení rozmnožit. Boží dotek skrze svátost je skutečný, to v duchu na dálku je jen náhrada skutečnosti. Také konkrétní skutečné společenství Božího lidu potřebujeme zažívat, aby náš vztah s Kristem se nestal příliš individualistickým a svérázným. Víra prožívaná společně nás má právě v tomto také korigovat. Když na začátku postní doby začala omezení, říkali někteří při křížové cestě: Tak jsme čekali, že Veronika bude u dveří rozdávat roušky. Nosíme to z ohledu na druhé lidi spíš než na sebe, aby ostatní od nás něco nechytli. V podstatě je to tedy z lásky k jiným lidem a to je tam ta Kristova tvář v tom důvodu skutečně skrytá. Vzkříšený Kristus není tak k poznání na první pohled, jeho přítomnost má vyvstat třeba pohledem zpátky. (Což nám srdce nehořelo, když s námi mluvil?) Je potřeba, aby se právě toto za tou rouškou mohlo vycítit. Jen tvářením se, že to tak musí být, to nelze odbyť. Když roušku večer sundám, mám si říci: **Je tam za celý den vším mým jedním vtištěna Kristova tvář?** Při první návštěvě hrobu po vzkříšení si Jan všiml, že rouška, která byla na Ježíšově tváři, ležela opodál na jiném místě. Přijde chvíle, kdy už roušky nebudou potřeba, až se naučíme **nespoléhat se jen na laciné úsměvy**. Navenek je potřeba poslouchat naše zákonodárce, ale sami sebe se můžeme poctivě ptát: Už bych tu roušku mohl poctivě odložit, už mě něco naučila? V listě Židům se připomíná **Mojžíš**, který nosil roušku přes obličej, protože **jeho tvář zářila ze setkání s Bohem tak**, že se do ní nemohli podívat – tak jako se nemůžeme dívat do slunce. To je pozoruhodný důvod nošení roušky, aby na první pohled skrývala **svatost, která tak silně působí**. Ale text Písma pokračuje, že na srdci Izraelitů dodnes leží rouška, která jim skrývá poznání. Až bude ta rouška sňata, budou přijati. **Prosíme Krista, aby sňal z nás tu roušku špatného vidění a rozpoznávání věcí i událostí, které nás pořád provází**. Když mohl vlastní mocí vstát a odhodit tu roušku, která byla znamením mrtvého, může i naše roušky také proměnit v něco úplně jiného, abychom s nimi jednou odložili to, co už dávno mělo umřít. Proto nás Ježíšova rouška pořád doprovází.*

Sbírku na této pouti byla určena na náklady pořádání poutí NJ – v březnu, dubnu a květnu. Tato sbírka a dar anonymního dárce stačily na nutnou režií těchto tří akcí. Pán Bůh zaplat'.

Poděkování patří také místnímu faráři Mons. Janu Peňázovi a všem farníkům z Nového Veselí, kteří pout' NJ obětavě připravili. Poděkování patří také farníkům z Nového Veselí - **díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s P. PhLic. Lukášem Engelmannem, administrátorem farnosti Ostrava – Třebovice a kaplanem se zvláštním určením, který bude hlavním celebrantem poutě NJ ve Žďáře nad Sázavou:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působiště: *Jmenuji se Lukáš Engelmann, je mi 40 let. Vyrosl jsem na mariánském poutním místě ve slezské Hrabyni, kde jsem ministroval a byl tak svědkem každoročních obrovských poutí, kdy o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie bylo u nás i sedm mší svatých. Po studiu na Mendelově gymnáziu v Opavě jsem odešel do Teologického konviktu v Litoměřicích, poté do Kněžského semináře v Olomouci. Vysvěcen na kněze jsem byl v roce 2006. Mé první působiště byla farnost Místek. Poté jsem šel studovat na Gregoriánskou univerzitu do Říma obor psychologie pro duchovní život. Po návratu ze studií*

jsem od roku 2013 správcem farnosti Ostrava-Třebovice. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Když nad tím tak přemýšlím, vnímám, že mě rodiče naučili svobodě a odpovědnosti. Nikdy mě do ničeho nenutili, ani od ničeho neodrazovali. Spíše nechávali vyrůst to, co se klubalo, a chtěli, abych sám nesl následky. Věděl jsem, že můžu přijít s čímkoliv. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Těžko říci. Sice jsem byl pokřtěn jako malé dítě, ale náboženské výchovy se mi nedostávalo. Konvertoval jsem až ve svých deseti letech při jedné bohoslužbě, na které jsem byl s prarodiči. Otevřel se mi tehdy horizont víry a duchovního života, který byl ve mně jaksi zakrnělý. Nevím přesně, co se stalo. Jen jsem jaksi „nově“ začal poslouchat kněze, už ani nevím, kdo to tehdy byl. A najednou mi to začalo dávat smysl. Pamatuji si, že jsem potom třikrát přečetl dětskou Bibli, takovou tu „jugoslávskou“, která se k nám pašovala za totality. Povolání ke kněžství přišlo brzy nato. Viděl jsem sebe v životě apoštolů, o kterých jsem četl a měl jsem v sobě velkou touhu podělit se o to „prozření“, které jsem sám tehdy prožil. Možná za mým obrácením a povoláním stály i modlitby mé babičky. Milé babičky (a dědové), jsem živým důkazem, že má smysl se modlit za své vnuky!

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Po mé konverzi to byl určitě páter Bystřický, farář z Velké Polomi, který mě učil náboženství. Viděl jsem skromného, ale zapáleného kněze. Pak přišli asi další kněží, kteří mě nadchli. U mě ovšem mé povolání nikdy nesouviselo s nějakým konkrétním člověkem, spíše opravdu v životě apoštolů. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Kdyby existoval nějaký jednoduchý recept, tak bychom ho už dávno aplikovali ☺. Myslím, že bychom měli více naslouchat Hospodinu, abychom byli vnímavější na to, co máme dělat. Nacházíme se totiž v duchovně náročné době. Víra je Boží dar, který člověk přijímá. Zdá se, že mnoho lidí jej dnes přijmout nechce. Zároveň lidé touží po nějakém duchovním, přesahujícím zážitku. Bohužel se ale nechtějí vázat do nějakých struktur či organizací. Tato mentalita nahrává spíše subjektivním spiritualitám různého druhu. Těžko tedy říct, co dělat. **Důležité je nejspíš přijmout člověka v té fázi víry, ve které se nachází - i kdyby to byl nějaký duchovní zmatek. A pomoci mu postoupit aspoň o krůček blíže k osobnímu milujícímu Bohu, který je Otcem. A poodhalit lidem krásu „otcovství“ a „mateřství“ Boha. Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve své práci, ve svém životě?** Má kněžská služba se skládá se čtyř pilířů. První a základní je služba ve farnosti a pro farnost jako každý jiný farář. Druhá vychází ze studií psychologie - jsem totiž k dispozici zasvěceným osobám pro individuální psychoterapeutické doprovázení (v praxi dva dny v týdnu). Třetí pilíř je občasná přednášková činnost na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci, popřípadě na Caritas v Olomouci či jinde ve farnostech. **Poslední pilíř je služba lidem na okraji - jsem členem týmu společenství Vstaň a chod', která se zabývá pastoračními lidmi s tělesným hendikepem, jsem také pověřen otcem biskupem pastoračními lidmi s homosexuální orientací, čili můžeme to nazvat se „sexuálním hendikepem“.**

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky (ze které se hradí režie, autobusy a co zbude, se pošle tam, kam určí hlavní celebrant) na pouti NJ ve Žďáře n/Sáz?

Moc děkuji za tuto sbírku a prosím, zda by mohla být odeslána právě na účet společenství Vstaň a chod'. Je to společenství lidí „jezdících“ čili těch s tělesným hendikepem (ne mentálním jako komunita Archa - to je jiný způsob pastorační) a „chodících“ přátel. Jedni jsou obohaceni pro druhé a naopak.

Dále prosím, pokud víte o někom s tělesným hendikepem, který má mezi 18 - 50 roky, nebo o někom, kdo by se chtěl nechat obohatit službou pro tyto lidi, řekněte jim, prosím, o tomto společenství. Pravidelně na konci srpna pořádáme týdenní duchovní obnovu pro jezdící i chodící a během roku se setkáváme jednou za měsíc na buňkách v Ostravě, Olomouci, Brně a Praze - podle spádové oblasti toho kterého zájemce. Více informací je na stránkách www.vstanachod.cz

Co Vám udělalo v poslední době radost? Nemůžu nereagovat na situaci pandemie a zákazu setkávání, ve které jsme se nacházeli. Nám kněžím spíše přidělala starosti, vytrhla nás z běžného rytmu pastorační. Ale je pravda, že najednou se ukázalo, komu o co jde. Některým vyhovovalo „zalézt a čekat“ a někdo se pokoušel být otevřený pro nová vanutí Ducha. Konkrétně jsem měl radost z nasazení některých členů pastorační rady, kteří v této době rozvažovali farní časopis, velikonoční přání a modlitbu za farnost do poštovních schránek jednotlivých farníků. A to i těch, kteří nechodí do kostela pravidelně. To mě opravdu potěšilo.

Zásvětná modlitba k Panně Marii Fatimské.

Jeden kazatel v nedělní promluvě řekl tato důležitá slova a výzvu: **V současné době se hodně mluví o nákaze „koronavir“. Lidé se jí bojí. Většinou se snaží zachovávat nařízení proti šíření této nákazy. Vedle nákazy fyzické existuje také nákaza duchovní. Tato nákaza ohrožuje náboženskou víru a život podle Desatera. O této nákaze se téměř nemluví. Lidé se jí nebojí. Nijak se proti ní nebrání. Duchovní nákaza má tak volné pole pro své působení. Devastuje křesťanské rodiny a náboženský život. Co máme za této situace dělat? V prvé řadě je potřeba si uvědomit, že duchovní nákaza opravdu existuje a že je třeba se proti ní bránit. Je zapotřebí o tom víc mluvit. Je třeba získávat lidi pro záměr bránit se proti duchovní nákaze. K tomuto úsilí bude třeba přidat modlitbu. Modlit se za to, aby si lidé byli více vědomi duchovní nákazy a bránili se proti ní. Nyní máme pro to vhodnou příležitost. Můžeme navázat na dění kolem nákazy „koronavir“. K tomu nám může posloužit doporučení Církve k zasvěcení se Panně Marii, které v současné době vykonalo nemálo představených. Je možné k tomu soukromě použít tuto modlitbu a obnovovat zasvěcení sebe a svých drahých každý den. Panno Maria, Matko Boží, / zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci / se vším, co jsem a co mám. / Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu. / Uchraň mě ode všech nebezpečí. / Pomáhej mi / přemáhat pokušení, která mě navádějí ke zlému, / abych si zachoval(a) čistotu duše i těla. / Tvé Neposkvrněné Srdce / ať je mým útočištěm / a cestou, která mne vede k Bohu. / Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši / často modlil(a) a obětoval (a) za obrácení hříšníků / a na smír za hříchy proti Tvému Neposkvrněnému Srdci. / Ve spojení s tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici. / V ni věřím, jí se klaním a ji miluji. / Amen.**

Pozvánky.

Západní Čechy IV. Tento třídní poutní výlet je plánován na 17. – 19. červenec 2020. Upřesněný program pošle jáhen přihlášeným (zatím je přihlášeno 36 poutníků – je možné se dál přihlašovat) po průzkumné a přípravné cestě, kterou si naplánoval na konec června. V předběžných plánech je klášter trapistek v Poličanech nad Vltavou, Domažlice, 2. část Chodska a Břežnice, Křečovice, Orlík. Rodák z naší diecéze Mons. Jakub Holík, který je v současné době generálním vikářem plzeňské diecéze přislíbil, že se nám bude věnovat. Ubytování mábe objednané opět v areálu Bazén Slovany, který by měl mít otevřen v červenci i koupaliště – vnitřní a vnější. Cena bude upřesněna s programem, chtěl bych, aby cena za dopravu, ubytování, stravování a vstupy nepřekročila o mnoho hranici 3000 Kč. Děti a studenti mohou počítat – díky štědrosti dobrodinců – se slevou.

Plán poutí na rok 2020: 16.–22.8. - XX. pěší pout' na Velehrad; 12. 9. – XVII. pěší smírná pout' P. MUDr. L. Kubíčka; 19. 9 (nebo 20. 9.) – Neratov; 17.11. – Stará Boleslav.

Plán poutí NJ na rok 2020 a rok 2021:

2020	13. srpen Bohdalov – arcib. J. Graubner	15. září Pavlov	
	13. říjen Velká Bíteš	12. listopad 15. prosinec Olešnice	
2021	13. leden Velké Meziříčí	11.(16.) únor Lysice	11.(16.) březen Křižanov
	13. duben Měřín	12. květen Nové Veselí	15. červen Jimramov

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -... ..

Srdečně pozvání na 247. pout' NJ – v úterý 14. července 2020 v 18 hodin do Rajhradu - do kláštera sester Těšitelek – hlavní celebrant – děkan P. Mgr. Jiří Dobeš, farář v Třebíči u sv Martina .

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 6. 2020. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**; Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14. Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970 **Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.**